

Karácsony

Az adventi várakozás után a karácsonyi éjszaka elhozta a Megváltó Isten szent jelenlétét a teremtett világba. Számtalan szentírási rész nyilatkozik Jézusról. Karácsonykor az egyik legmegkapóbb kinyilatkoztatást a Zsidókhoz írt levélben találjuk: „Benne ragyog az Istenség, ő az Atya képmása, és hathatós szavával Ő tartja fenn a mindenséget.” (Zsid. 1, 1-6).

Isten végtelen jóságának jele az, hogy egyetlen Fiát a szegények királyaként küldte a világba. Nem született közénk gazdagnak, nem született uralkodónak, hiszen később tőle tudjuk azt is, hogy királysága nem ebből a világból való. Első fekvőhelye a jászol volt. Mindvégig a nép között élve tanította és tanítja ma is, hogy milyen az igazi szeretet. Születésének körülményeivel is azt üzeni, hogy Isten rendtől és rangtól függetlenül elérhető közelségben van mindenki számára. Általa mutatta meg az Atya azt, hogy halhatatlan lelkünk akkora kincs, hogy maga a teremtő Isten szállt alá, hogy megmentse azt.

Közösséget vállalt a szegénységben élőkkel, az elhagyatottakkal és a nélkülözőkkel. Már gyermekként üldöztetést szenvedett, és később is számtalanszor szembesült az emberi értetlenséggel és gyűlölettel. Örök királyságot hirdetett, amelyben mindenki egyenlőként Isten szabad gyermeke. A szeretet követeként gyógyított, nyitotta fel a szemeket és a szíveket; mindenható erejét embertestbe zárta, hogy teljes sorsközösséggel egyesülhessen teremtményével.

Míg a jászolban fekvő csecsemő megindító képénél időzünk, lássuk meg a jászol fölé magasodó keresztfa árnyékát, lássuk meg, hogy születésében már jelen van a keresztthalál szörnyűsége, a feltámadás dicsősége és az ember szabadulásának csodája.

Karácsonykor születésnapot ülnék, ez a jeles ünnep azonban elsősorban a teremtett világ újjászületésének napja. Jézus Krisztus elhozta nekünk az új törvényt, a szabadulást és az Istennel egyesült élet ígérését. Kaptunk egy teljesen új képet az Atyáról, aki nem bosszuálló és haragos isten, hanem szerető szülő, a teremtményéért felelősséget és áldozatot vállaló hatalmas Istenség, aki nem szűnik meg időről-időre lehajolni, és felemelni elesett gyermekeit.

Jézus esendőségünket használta, hogy magához vonjon, gyengeségünkben vált testvérünkkel, hogy megtanítsa a világot úgy hinni, hogy abban ne a büntető Istentől való félelem vezessen, hanem a bizalomból és Isten jóságába vetett hitből fakadó maradéktalan ráhagyatkozás.

A világ egyszerre csillog és szenved. Háborúk és megpróbáltatások idejét éljük. Ragyognak a fények és ropognak a fegyverek. Egyesek fényűző módon szórják a pénzt, míg mások alig látnak ki a létminimum vagy a betegség, a magány és a kétségbeesés szorításából. A mértékkel mérhető, anyagi világ egyenetlenségeit mi magunk teremthetjük.

Ő mégis eljön.

Minden karácsonyon; minden imával töltött, párás reggelen; ott van az ünnepi asztal fölött összemosolygó arcokban, ott az egymásba kapaszkodó kezekben és a megalázottság mélységeiben is. Nyissunk ajtót neki életünkben, hogy megláthassuk: karácsony éjszakáján nem a háborúskodás, a kicsinyesség, a kizsákmányolás és a megtorlás Istene érkezett közénk, hanem a gyógyulást, a szeretetet és a kegyelmeket szóró, valóságos Isten. Így forduljunk felé nem csak ma, hanem minden napon. Felé, aki születésével az ember újjászületésének letéteményese lett...